

Az Isteni tudás -miként a Nap-
Keleten kél és Nyugaton lehangylik.

Oskola a puszta rétben

Puszta tájban, puszta rétben, száll az élet szép szelíden. Nem zavarja mástól ártás, csend honol és sehol bántás. Őszutói langy fuvallat, madárdalt visz tág határba, föl-föl kapja dédelgeti, ág hegyére fölülteti. Fáradnak rét virágai, szorgos méhek futva szedik. Jön nyugsága dús vadonnak, elkomorul új tavaszra.

Szekértábor közepiben, apró tűz ég csak septiben, öreg apó meg-meg böki, néhány gyermek egyre lesi. Jó szüléik határt járják, téli élelmük találják, szűkebb idő eljöttire, szekér alját mag lepi el. Magvak bogyók ezer féle, aszalt gyümölcs jó gyökérek, körül járják a környéket, mi ad téli menedéket. Így ragadtak táborhelyett tátos és egy jópár gyerek. Ki-ki végzi maga dolgát, gyermek járja oskoláját. Bölcs tanító megoszt mindent mit föl szedett életiben, mondja kinek-kinek miként, ki hogy kérdez válasz akként. Ki nem kérdez nem kíváncsi, vagy csak lesi mit tesz másik. Így okulnak elégséget, ki mit felfog megértésben. Tanulás az egész éltük, lesik társik jó szüléjük, amit látnak kifigyelik, táj a kérdést megfelelő. Tátos adja külön órát, ezred évek tudományát, ezért hagyják reá néha, legyen bölcselet a téma.

- Tátos apó mond el nekünk, milyen a mi istenségünk? Hogyan árt és hogyan használ, miként teremt, miként munkál?

- Nemúgy héka, nekünk isten? Hogyan volna hisz ő MINDEN. Nincsen külön föl vigyázónk, az van csak mit Ő tanácsol. MINDEN minden. Le nem írjuk, semmi néven mi nem hívjuk, le nem festjük, nem faragjuk, körül nézünk s csak őt látjuk. Nézzünk körül kívül belül, Ő ki mozgat, Ő ki derül. Tőle s Benne van ami van, velünk Ő csak semmit akar. Hallgatózunk, hátha halljuk. Tapogatunk, tán megfogjuk. Nem érezzük az Ő szagát, hiszen Ő az egész világ. Ő a kellem, Ő a csúfság, keserédes is Ő úgyám! Aki erős, aki lágyabb, Ő ki fi és Ő leánya. Hangját csak csendben hallani. Kéz nem tudja tapintani. Képét szem észre nem veszi, orr szagát nem érezheti. Íze nincs és van hisz MINDEN, leginkább üt tiszta vízre. Sorolva sincs vége hossza, végtelen ő bárhogy osszam.

- Kérdéd hogyan árt vagy használ? Csak azt adja kinek mint jár. Árt is nem is, jó is nem is, áll is megy is, nincs és van is. Úgy cselekszik ahogy véled, tenmagad kell hogy azt érezd. Sorsod felől Ő ártatlan, segíti csak a vágyakat. Tőle semmi nem független, mégsem Ő ki munkál benned. Önnön vágyad ami mozgat, nincsen nyugta amíg itt vagy. Majd ha egyszer tisztult léted, akkor mondja - Itt a vége! - nem kell újra megszületned, árnyvilágban tekeregned.

- Kértded azt is hogy teremt Ő? Nem nagy dolog, hisz Teremtő. Gondol egyet jókedviben, egykettőre itt van íme! Nem bibeli napok hosszát, egyet sóhajt aztán ott áll. Kereng forog anyavilág, egész addig míg nem megáll! Akkor áll meg mikor gondol, s attól csak a nagy csönd honol. Örök nyugság e világban, újabb tervig minden állhat.

- Így lőn folyvást amint éri, kedvtelése elkíséri. Meg nem fárad, sosem szusszan, csak cselekszik élet hosszan. De éltinek nincsen vége, elejében sincsen része. Mindörökkön volt és lesz is, mint a bennünk mozgó lé! is!

- Hogyan munkál? -azt is kértded- elmondom hogy jól megérted. Előbb egy volt végtelenhosszt, lett a kettő teremtéskor. Egységben volt túlnan minden, mi túl egység; kettős itten. Mi az itten s mi a túlnan? Lél az örök, anyag múland! E teremtett nagyvilágban, buta anyag az mit láthatsz. Értelmét sok lé! mi adja, de e hely nem lé! világa. Túlnanból lett ezen látszat, adta az Úr sok lé! vágyta. Urak akartak ők lenni, de hol van úr nincs mit tenni! Ezért aztán elválasztá végtelenből e kis padkát, végeláthatatlan parányt, mit úgy hívunk anyavilág. Adott hozzá három jármot, midőn serdített világon. Járra sok lé! örök táncát, míg nem veszti három jármát. E világban folyton folyvást; jó, szeszély és nemjó mit látsz! Ez a három ami kereng, kívül, belül, testben, fejen. Kettősségtől van; rossz és jó, éjjel, nappal, némaság s szó. Mert a kettő; van és nincsen, változást hoz és bilincset! Szabadság helyett van rabság! Mi körül vesz; mind-mind fogság! Ekként munkál Urunk itten, tanuld meg hát; mi mint lé! sen!

- Elmesélem hogy volt régen, mikor ősink nem itt éltek. Közelebb a meleg övhöz, enyhe lég volt mindörökkön. Könnyű létben sokasodtak, gazdagodtak, házban laktak. Hiába volt könnyebb a lét, elvette az ember eszét. El a józan ítéletet, kapzsiság lett mit értenek! Dúltak fúltak irigykedtek, nem volt elég ami leszen! Viszálykodtak folyton-folyvást, nem hatott az intó szólás! Harcra keltek rokonvérek, kiírtották a testvérek. Családfőknék hiányában, ostoba lett ember lánya. Szétszaladtak szerte széjjel, így jutottak e vidékre. Itten aztán megszeppentek! - Hol a jólét? Hol kényelem? - Visszasírni mindhiába, rossz út volt az; bölcs belátta!

- Itt a rétben, béke térben, együtt élünk a MINDEN-nel. Nem akarunk urak lenni, földkereket leteperni. Itt tanulhatod meg sorát, lét lényegét, dolgok okát. Itt élheted teljes éted, mi kell, itten mind meglészen. Mi itt nincsen, az csak hívság, szeszély s nemjó mi van híjján! Sok-sok jószág mi körülvesz, jámbor szeme mind észrevesz. Van jó szemünk, két jó lábunk, élhetjük itt a világunk. Nincs vagyonunk, nincsen házunk, nincs mi megkö; minden várunk! Erősségünk tiszta hitünk! Távoztunkkor mást nem viszünk. Megvan étünk, megvan vizünk, nem fertőzi semmi szívünk.

- Mára ennyit, ebugatták! Gyerünk futás, születek vár! Megjöttek mind egészségben, meghozták mit téle szedtek. Segítsetek amint tudtok, oskolánkat most becsuktok. Kinyitjuk majd hogyha lé! sen, figyelmetek és kérdétek.

Itt a vége fuss el véle.

Borzák Balarám Béla